

Gospod, pomnoži nam vero!

Zgodba govori o možu, ki je padel v prepad. Na polovici prepada mu uspe in zgrabi vejo drevesa. Tako binglja na veji in se ne more dvigniti, vedoč, da bo gotovo umrl, če spusti vejo. Nenadoma dobi idejo. Pogleda v nebo in zakliče: »Je kdo tam gor?« Iz nebes se oglasi: »Seveda, tukaj sem. Jaz sem Gospod. Ali veruješ vame?« Mož zakliče nazaj: »Seveda, Gospod, verujem vate. Resnično verujem. Prosim te, pomagaj mi.« Gospod reče: »Dobro! Če res veruješ vame se ti ni treba ničesar bati. Rešil te bom. Sedaj pa spusti vejo.« Mož pomisli za trenutek in zakliče nazaj. »Je še kdo drug tam gor?«

Je mož v zgodbi veren? Seveda je. Verjame da Bog obstaja. Veruje v moč molitve. Verjame, da mu Bog lahko pomaga in ga reši iz njegovega položaja. In Veruje v Boga. Toda ali resnično veruje, kot pravi, zakaj torej ne veruje Gospodovi besedi? Zakaj ne spusti veje, ki je njegova vez z življenjem? Ali ga Gospod ne more rešiti? Mnogi izmed nas se smejejo tej zgodbi, ker v njej prepoznamo sebe. Verujemo v Boga, toda ko postane težko in stvari ne grejo, kot smo mislili vzamemo stvari v svoje roke ali pa poiščemo pomoč kje drugje. Verujemo, a imamo malo vere.

Tudi apostoli so imeli malo vere. Verujejo v Jezusa in mu sledijo a ko se v Getsemaniju približajo vojaki ga zapustijo in zbežijo. So ljudje z malo vere. Velika razlika med nami in apostoli pa je v tem, da mi pogosto sebe vidimo kot tiste, ki dobro živijo vero, apostoli sami sebe vidijo kot ljudi s pomanjkljivo vero. Vedo, da njihovi veri nekaj manjka. Zato v današnjem evangeljskem odlomu pridejo k Jezusu in rečejo: »Gospod, pomnoži nam vero!« Kot pravi pregovor: Norec je tisti, ki ne ve niti tega, da ne ve. Toda tisti, ki ne ve, pa ve, da ne ve, je moder. Apostoli vedo, da njihova vera ne ustreza. Zato naredijo nekaj, da bi svojo vero izboljšali. Kakšna korake smo naredili v zadnjem letu, da bi razvili našo vero? Koliko

duhovnih vaj, seminarjev ali bibličnih tečajev smo obiskali? Koliko knjig smo prebrali? To so načini po katerih Gospod krepi našo vero.

Jezusov odgovor na vprašanje Apostolov je prilika o nekoristnem služabniku, ki se vrne z oranja polja in takoj gre ter pripravi večerjo za svojega gospoda ter počaka, dokler on jé. Šele po tem, ko je gospodar popolnoma zadovoljen dovoli služabniku, da lahko poteši svoje potrebe po hrani in počitku. Kako ta prilika odgovarja na vprašanje apostolov po požitvi vere. Če imamo zrelo vero, pravi Jezus, bomo na prvo mesto v svojem življenju postavili Gospodovo voljo in ugodje. Če imamo vero ne bomo godrnjali, da smo že cel dan delali za Gospoda, sedaj smo pa utrujeni in naj kar Bog sedaj poskrbi za naše potrebe. Raje bomo pozabili nase in delali do smrti v Božji službi vedoč, da nam bo Gospod prišel na pomoč ko in kakor se mu bo zdelo prav.

Vera za mojo osvoboditev ni vera v Boga Naj bom osvobojen ali ne, vera pomeni, da verjamem, da me Bog ljubi in skrbi zame. To je napaka mladeniča, ki je ujet nad prepadam. Ima vero v svojo lastno osvoboditev, ne pa v neskončno Božjo moč in njegovo neizčrpno ljubezen do njega. Božja brezpogojna ljubezen do nas zahteva le pravi odgovor, brezpogojno ljubezen in služenje Bogu. Mnogo Kristjanov danes meni, da je prava vera v tem, da smo sposobni sprejemati čudeže od Boga. Resnica, ki nam jo današnji evangelij kaže je v tem, da zrela vera ni sestavljena iz tega, kako Gospod odgovarja na naše nujne potrebe ampak iz tega, kako smo pripravljeni mi služiti Bogu brezpogojno, ne da bi skrbeli za izgubo. Danes se pridružimo Apostolom, ki prosijo Gospoda, naj nam pomnoži vero.